

selvstændig) og det offentlige, men ikke faa Indflydelse paa Arbejderens Stilling, som forblev den samme saavel i som uden for Arbejdet. Hvad endelig den finansielle Side angaar, vilde Forslagets Gennemførelse ikke være uovertommelig. Der tilsiges en Kapital af indtil 3,600 Kr. i Tilfælde af fuld Invaliditet og indtil 2,400 Kr. til efterladte i Tilfælde af Død, henholdsvis Livrenter saa store, som de kunne erholdes for disse Summer; de indbefattede Arbejderes Antal er beregnet til henved 200,000, hvoraf ca. 25,000 Kvinder, hvis Forsikring i Henhold til Lovforslagets Indhold vilde kunne afgives for en aarlig Præmie af ca. 13½ Kr. for en Mand og 3½ Kr. for en Kvinde, altsaa henimod 2½ Million Kroner om Aaret.

Føjes nu hertil, at der for hver mandlig Arbejder i de 13½ Kr. er indbefattet 6 Kr. for „Dagpenge“ i den første Tid efter Ulykkestilsfældet eller over 1,000,000 Kr., medens Udvalgets Flertal (hvorom nærmere nedenfor) er af den Mening, at der ikke skal ydes noget i de første 13 Uger, vilde den samlede sandsynlige Udgift ved dette Forslag med denne Forandring kunne bringes ned til 1½ Million aarlig, hvoraf da de forenede Kommuner, under hvis Forsørgelse jo Arbejderne i Landbrug og i det mindre Haandværk, fremdeles ca. 50,000 Arbejdere uden Arbejdsgivere, ca. 9,000 Fiskere, endvidere adskillige Ulykkestilsfælde i den store Industri og endelig alle Ulykkestilsfældene uden for Arbejdet vilde blive henlagt, uden Tvivl vilde komme til at bære den overvejende Del.

Paa samme Tid som Udvalget erkender de praktiske Fordele og den betydelige sociale Raadighed af en Lovgivning, som omfattede alle Samarbejdere saaledes, at de efter Ulykkestilsfældet baade i og uden for Arbejdet paa ensartet og lovbekræftet Maade støttes henholdsvis af Industrien efter de under dennes Ansvar henlagte Driftsulykker og af det hele Samfund for de andre Ulykkes Bidskommende, kan Udvalgets Flertal dog ikke foreslaa denne Tanke virkeliggjort i tvende væsentlige Henseender, nemlig saa vidt angaar Ulykkestilsfælde uden for Arbejdet og den ensartede Ordning for de under Industri og de under det offentlige henlagte Ulykkestilsfælde.

Hvad først Ulykkestilsfældene uden for Arbejdet angaar, er Grænsen imellem det begyndte eller ophørte Arbejde og Arbejdernes egentlige Privatliv ganske vist ikke helt sikker og afstakket. Der vil derfor især i Landbruget kunne indtræffe Ulykkestilsfælde, hvor det kan stille sig tvivlsomt, om de skulle behandles som indtrufne „under“ eller „uden for“ Arbejdet. Ogsaa er det sandt, at en Ulykkesforsikring „uden for Arbejdet“ er billig, naar den afsluttes i Forbindelse med Forsikringen imod Arbejdets Risiko og bliver uforholdsmæssig dyrere, hvis den skal afsluttes jærlig og individuelt. Udvalgets Flertal erkender ogsaa, at Forslaget paa dette Punkt er langt mindre farligt end det andet Forslag, fordi det undtager Ulykkestilsfælde, der skyldes egen grov Skadesløshed og saadanne, der ramme nogen under Udøvelse af en ulovlig Handling, og især fordi det i Lovforslaget foreslaaede højeste Forsørgelsesbeløb 3,600 Kr. eller en dertil svarende Livrente er ret moderat, medens den højeste Livrente ifølge det andet Forslag, Kr. 1,000, gennemsnitlig vil svare til en Kapital af 15,000 Kr.

Men alligevel kan Udvalgets Flertal ikke indgaa paa at medtage Ulykkestilsfælde uden for Arbejdet af noget Slags under Lovgivningen. Der kan anføres en Række af saadanne (under Forhøjelser, Sportsøvelser, Lystsejladss m. m.), hvis Dotation med Kapital, Livrente eller Overlevelsesrente og særlig fra det offentlige Side (thi om Arbejdsgiverne bliver jo i dette Forhold slet ikke Tale) vilde fremtræde som en Arimelighed, der kun blev større derved, at Bestemmelserne kun skulde gælde Arbejderen mod Vøn og ham endda uden Undersøgelse af den økonomiske Stilling. Det hele Forhold ligger i Virkeligheden uden for den Ramme, som andetsteds og hidtil ogsaa herhjemme har betegnet Omfanget af den foreliggende Opgave, hvis Løsning i og for sig frembyder tilstrækkeligt store Vanskeligheder.

Endelig vover Udvalgets Flertal at knæsfætte afdøde C. Bergs betydningsfulde, for Følgesen saa tiltalende og tilsyneladende saa logiske Forslag om, at de Ulykker, hvis Følger ikke kunne henlægges under de industrielle Virksomheders økonomiske Ansvar, og som derfor henvises til de forenede Kommuner Forsørg, skulde gibe de paagældende Ret til det samme Krav som det, en Lovgivning vil indrømme Arbejderne i særegne Virksomheder eller — som Forslaget — efter Ulykkestilsfælde af nærmere angiven Oprindelse, hvilket kun er et forfælsk Udtryk for samme Tanke. Sine Grunde til at modsætte sig den ensartede Ordning over hele Linien, saa at kun Forsørgelsens Skilde blev forfælsk, skal Udvalgets Flertal nærmere angive.

Under Fortidens haandværksmæssige Udøvelse af industriel Virksomhed kunde den almindelige Rettsregel, at hvor der ikke findes nogen Skyld, der kan der heller ikke paa-